

Sygn. akt II KO 3/22

ZARZĄDZENIE

Dnia 2 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

Dnia 2 lutego 2022 r., sędzia SN Kazimierz Klugiewicz, po zapoznaniu się z pismem skazanego J. M., sygnalizującym wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2020 r., sygn. akt II KZ 33/20,

nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

Skazany J. M. pismem z dnia 5 stycznia 2022 r. złożył wniosek w trybie art. 9 § 2 k.p.k., sygnalizując potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2020 r., sygn. akt II KZ 33/20, z uwagi na wystąpienie jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazał, że w składzie Sądu Najwyższego zasiadał sędzia Marek Motuk, powołany na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.3), której pozycja ustrojowa sposób ukonstytuowania, powołanie składu oraz funkcjonowanie powodują, że nie jest to organ niezależny od władzy ustawodawczej i wykonawczej przy wykonywaniu zadań określonych w art. 186 Konstytucji RP, co prowadzi do

fundamentalnej wadliwości powołania sędziego Marka Motuka na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, a w konsekwencji brakiem statusu sędziego tego Sądu.

Jak wskazuje się w orzecznictwie i co wynika z *ratio legis* instytucji wznowienia postępowania dotyczy ona jedynie postępowania w jego głównym nurcie, a więc co do istoty sprawy i związanych z nią rozstrzygnięć – w szczególności orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. jest orzeczenie, które rozstrzyga co do odpowiedzialności karnej (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2007 r., V KZ 24/07, OSNKW 2007/6/53, LEX nr 270987; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r., IV KO 118/07, LEX nr 346765*). Dlatego poza zakresem instytucji wznowienia postępowania, zarówno na wniosek jak i z urzędu, pozostaje samo postępowanie o wznowienie postępowania (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2010 r., V KO 47/10, OSNKW 2010/8/73, LEX nr 589820; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2011 r., III KO 99/10, LEX nr 736767*). Z tego względu już na płaszczyźnie formalnej – dopuszczalności wznowienia postępowania inicjatywa skazanego nie może przynieść oczekiwanego przez niego rezultatu, co sprawia, że przedstawiona przez skazanego argumentacja nie może również podlegać merytorycznemu rozpoznaniu.

Niezależnie od powyższego należy jedynie przypomnieć, że wniosek o wznowienie postępowania na korzyść skazanego może być wniesiony w każdym czasie, byleby tylko spełniał on warunki przewidziane prawem.